

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIII. Revelatur illi à Deo varijs modis, quòd sit confirmata in gratia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Majestas hoc modo ejusdem possessionem confirmaret, tantà vi transfixit, ut etiam natura inde aliquem, in ea parte, sentiret dolorem. Hac me occasione converti ad Deum, tanquam optans, ne mecum ita ageret, cò quod semper propendeam ad serviendum illi viâ planâ, exercendo virtutes, & interrogavi ipsum: Domine, cur mecum sic agis, & in tam vili creatura operaris res tam insolitas? Divina Majestas respondit: Quia volo; neque à me est exigenda alia ratio. Cùm tamen tuum desiderium amplius requirat, dico tibi, me id facere, quia te semper inveni obsequentem meæ voluntati, ità ut mihi, aliquid à te petenti, nunquam repugnaveris. Hoc cum ingenti mea refero verecundia. Fauxit Deus, ut temper ipius voluntatem impleam, & sit benedictus in aeternū. Amen.

Quod ista admirabilis sponsa Christi dicit, esse credelicet inexplicabile, quomodo in hoc genere raptum anima, ex eo somno spirituali, ubi merè intellectuales, & nobilitores habentur notitia, expergescat, ut evigilans, aliquid cognoscat intervenientibus figuris, qua in re su-

am exequitur munus imaginatio, est communis Patrum sententia, agentium, tametsi alijs verbis, de hac materia. Causam oportet eam esse, quia ibi non sit, quod suo modo hic evenit, dum naturaliter dormimus, prout nonnemo possit cogitare, ut sicut hic in quieto & suave somno, ubi nulla oblitio cogitatio, vel sollicitudo, varie interdum excitantur imaginationes, & species bene coordinatae, quas appellamus somnia; ita in eo somno spirituali, & pacata anima serenitate, Deus representet per figuram quadam mysteria, adeo ut aliquà ratione dici possit, animam quoque, durante illo somno mystico, somniare mystice. Revera enim non videtur esse apta comparatio: nam hic, dum somniatur, vere dormitur; ibi eßat somnus spiritualis, illudq; genus tranquille fruitionis. Et videtur anima ex eo expergesci, ut attendat figuris, quas ipsi Deus exhibet. Licet autem quandoque, cum his imaginariis figuris, unde denunt notitia intellectuales, que in voluntate excitant ingens gaudium; iste tamen orationis modus, cum hoc additamento, non est ille, quem sancti propriè vocant somnum spirituali, de quo hic serva Dei loquitur.

CAPUT XIII.

Revelatur illi à Deo varijs modis, quòd sit confirmata in gratia.

Iusta perfectio Amoris, quo hac benedicta Anima serviens suo Deo, fuit prædicta, abunde ostendebat, gratiam ipsius & sanctitatem non fuisse simulatum: Nihilominus, quia etiam iusta nonnullæ anime, qua visæ fuerunt similiam gratiarum statum attigisse, propter sua tamen peccata, & ex imperi/crutabili judicio Dei illa permittentes, aut amiserunt gratiam in perpetuum, ut se tandem reprehenderent esse damnatas, aut saltem aliquando, commissò quoipiam gravi scelere se se ad tempus ea viderunt sibi patatas; idcirco clementissimus Deus voluit hanc sponsam (quam sciebat nihil metuere vel millenorum inferorum, per totam aeternitatem sustinenda supplicia, præ sui, etiam ad unum momentum, separatione à Divina ipius

Majestate) reddere securam, revelando illi, quod ipsam confirmaverit in sua gratia, ne illum unquam graviter offendere. Hunc à Deo favorem varijs modis obtinuit: in primis dum ad eam misit schedam, duodecimā Decembris, Anno sexcentesimo vigesimo quarto, quod resert his verbis.

Istis diebus frequentissimè visitor à Sancto Patre Ludovico de Ponte, qui mihi dicit, mèque docet multa de Deo, magnum adserentia solatium. Duodecimā vero Decembris illum conspexi juxta me, cum adferret quandam chartam, quam coram me capte legere, sicut facere conueverat, quando vivebat. Perfectam tradidit uni ex meis Dominis Angelis, ut eam mihi daret. Sulcepit illam cum magna reverentia, & osculatus est: sed ego ipsam

non sum ausa acceptare, ex observantia erga Sanctum Patrem Ludovicum, quem rogavi, ut traderetur meo Sancto Angelo Custodi. Nesciebam, quodnam esset schedæ argumentum, tantumque notavi, quod tam Sanctus Pater, quam Angeli ea perfectâ multum fuerint recreati, specialissimè verò sit exhilaratus & gaudio perfusus Sanctus meus Angelus Custos, indicans se tunc intellexisse, quid scheda contineret. Deinde mihi Sanctus Pater Ludovicus dixit: Anima, noli refugere, aut tergiversari, ut nobiscum converseris, qui sumus beati: nosse enim debes, te unam ex nobis futuram, & in æternum fruituram eo, quo fruimur: neque sis meticulosa, cum non habeas, quod metuas, atque tui Confessarij approbent gratias, quas à Deo consequeris. Bene modò fecisti, quod non sulceperis schedam, dederisque illam Sancto Angelo servandam. Ego tibi assitam, docendo, illuminando, ac dirigendo te in omnibus operibus tuis. Unum duntaxat facere non potero, utpote absolvere te in Sacramento Pœnitentiaz, hoc namque est reservatum degentibus in vita mortali. Videris velle scire, quid illa scheda contineat: Jam tibi constat, Deum binis vicibus tibi, diversis occasionibus, fuisse dignatum dicere, te per ipsius bonitatem esse confirmatam in gratia: nunc autem per hanc schedam Deus id innotescere voluit tuo Sancto Angelo Custodi, eidemq; denuò, atque una mihi revelari.

Postquam Sanctus Pater finivit sermonem, in quo mihi multa alia exposuit, Sanctus meus Angelus Custos ad me venit valde hilaris & gaudens, propter gratiam mihi à Divina Majestate præstamat, dixitque: Anima, est ingens favor, & gratia tibi à Deo concessa prorsus extraordinaria, paucisque sanctis exhibita. Necesse est, ut illi gratias agas, & ex gratitudine hæc duo præstes, ut ipsum amplius ames, & majorem in ejusdem Majestate spem colloces. Ista, & alia mihi dicebat Sanctus Angelus: verum ego eram aliquantum distracta, quia obversabatur meæ memoriaz, quod mihi paulò ante dixerat S. Pater Ludovicus. Sanctus Angelus sile-

bat, exspectabatque responsum. Postea rursus audiebam loquentem, sed postmodum dicam auscultationem mihi denuò cœribant in memoriam, quæ prius cogitavram: unde iterum distrahebat. Ob hunc defectum fui vehementer afflita, obnoxia que rogavi Sanctum Angelum, ut illum puniret. Ipse tacebat, ego verò magis instabam, ne istam culpam relinquenter impunitam, quia me illius commissus pudebat. Precibus itaque meis vixsus, tres dorsum meo ictus inflixit, præsentibus alijs Sanctis Angelis. Videbatur autem his meis Dominis Angelis displicuisse, quod sic ab illo fuisset castigata. Tum Sanctus meus Angelus Custos, quasi stringendo humeros, dixit: Ipsi id voluit, fuitque mihi importuna. Benedictus sit D'cus propter misericordias suas. Amen.

Hinc videtur colligi, Deum permisisse arbitrio Sancti Angeli Custodis, ut castigaret, aut ignosceret illam tam levem, & etiam naturalem negligenciam. Quapropter ipse motus precibus Virginis, & affectu, ut nunc proficeret, eam castigavit: aliò verò duci effectu clementia maluerent, ut illi ignoscerent. Neque est novum (ut novimus ex farriculis) hos Sanctos Spiritus, licet summa suorum luctatum inter illos consensio, nihilominus in quopiam negotio discrepare sententia. Ceterum quod attinet ad schedam, observandum est, singularissimum fuisse favorem, quem Deus huic Anime exhibuit, non solum confirmans illam in gratia, verum etiam id ipsi relevantando: inde tamen quoque inferri, rarissimam pariter extitisse perfectionem, & perseveriam in bono, quam Divina Majestas in eius agnoscet, sciens ipsam, quantumcumque certa redderetur, non lapsuram graviter, neque latens remissorem futuram in sancto timore, circumspectione, & cura, ne se periculo vel minimi defectus, qui divinis posset oris dissipare, exponeret. Id probatur ex eo, quod illi evenit anno sexcentesimo vigesimo octavo, & ipsa breviter sic describitur.

Excitati fuerunt in meo corde vehementes affectus, ut assequerer, quomodo placerem Deo, unque timor, quod possit eodem magno Deo privari, & precipitari in aliquam ipsi disloquentem culpari.

Quo-

Quapropter mea anima cœpit exclamare, dicendo Divinæ Majestati: Mi Domine, latrones, mi Deus latrones; qui me volunt spoliare! Accurrit meus S. Angelus Custos, dicens mihi: Quid tibi accidit, Anima, quid vis? Domine Angele, ajebam, latrones, latrones! Tum ille imponens manum meo capiti, & postea humero, dixit: Noli timere, Anima, noli affligi: habes Deum intra tuum cor, & manes in DEO; illuc non ingrediuntur latrones, ne que te Deus dereliaqueat. Gratiae agantur tam bono Deo, & sit benedictus, Amen.

Quamvis anima certò sciat, veram fuisse revelationem, quam de sui confirmatione in gratia habuit, nonnunquam tamen se hoc lumen occultat, & anima affectibus amoris admisset affectus castissimi timoris, qui tamen præterita revelationis fidem minimè immundunt, quin potius docent circumspectionem, quâ hec vita mortalium sit transfigenda. Et credibile est, inter motiva, ob que Divina misericordia quamplam animam in hoc favore confirmat, esse etiam istud, quod prævideat sanctos timores, quibus illam interdum sit preoccupatus. Anno sexcentesimo vigesimo quinto, ipsi Deus denuo gratiam istius confirmationis revelavit. Id illa (post narratam vehementiam affectuum, quibus arserat, ut se in omnibus rebus conformaret Divino beneplacito) obstupescens, se, quod amplius est, posse eodem esse tempore securam, unâque timere, inter alia recenset sequentibus verbis.

Allocutus est me Deus quâm benignissimè dicendo: Quid habes, Anima, quid vis? Cui ego: Mi Domine, plena sum superbiæ, & multis peccatis. Postea subjungi multa mala, qua in me reperiti dolebam, & conclusi dicendo: Hæc & alia plura habeo peccata, qua tu Domine agnosces. Dominus mihi pro sua bonitate respondit: Nihil tale agnosco: si verò ea haberet, non possent à me non videri. Non vides illa, ajebam ego, quia tuâ charitate & misericordiâ tegis peccata desiderantium tibi servire. Bene dicis, respondit Dominus: verum non ita ipsa tego, ut remaneant in anima, sed mundando ab ijs animâ, ac dissimulando pœnam, quam propter illa fuerat promerita. Ut autem

videas, quod in tua anima non reperiatur, converte huc oculos, & spectabis animæ tuæ statum. Aspexi, & vidi superiori rem ipsius partem immersam Deo, intimèque illi unitam, quemadmodum ipsam alias spectaveram, & tum dixi: Bene est, Domine: nihilominus verò dego in statu mortali, in quo possum peccare, tèque offendere. Verum est, dixit Dominus, quod, quantum in te est, posses peccare: sed re ipsa non peccabis, cum sis à me undequaque munita, & confirmata in mea amicitia, & gratia.

Ob hæc verba fui repleta magno solatio, aliunde tamen retinui eoldem, quibus nunquam careo, timores. Licet enim neciam dicere, quomodo id fiat, video tamen, quod Dominus Deus noster sublimi suâ sapientiâ, summaq; dexteritate hæc conjungat, ut illuminet animam, certamq; reddat, ipsum loqui, & ab eo proferri illa verba adeò consolatoria, dum eam in ijsdem ipsius relinquit timoribus, ac suspicio-ribus, ut, quamvis id neciat explicare, utrumque tamen in se clare experiatur.

Sequenti feriâ secundâ, nonâ Decembris, post peractam sacram Communio-nem, iursum mihi Dominus idem asseruit, quod suprà dictum fuit, confirmando per suam misericordiam, me ab eo ita custodi-ri & protegi, ut ipsum non offendam. Ego illi dixi: Profectò, mi Domine, ignoro, quâ ratione ista duo sint combinanda, mea mala vita, cum tantis tuis gratijs atque be-neficijs. Et Dominus mihi respondit: Quid agitur in fundo tua animæ? (bene intellexi, Divinam Majestatem loqui de desiderijs, quæ mihi ex tua bonitate indit, ut in omnibus & per omnia exequar san-ctissimam ipsius voluntatem) & subjunxit: Quid est præstantius in arbore, ma-gisque necessarium? Manifestum est, me-liorem esse radicem, fructum autem utili-orem. Sicut autem arbor habet folia, ita etiam in anima reperiuntur quidam defec-tus naturales, qui non obsunt radici, neq; fructui tollunt saporem, aut salubritatem. Benedictus sit Deus in æternum.

Notandum est, quâm sublimiter Dominus Deus approbaverit phrasim scriptura sacra, dum

dum utens consueto nostro more loquendi dixit, quod regat peccata suorum amicorum ac dissimulat; atque præterea, quomodo conformater definitionibus suorum Vicariorum, Pontificum Romanorum, & veritati, quam ipsius Ecclesia tuetur aduersus impios hereticos, doceat, qualiter oporteat intelligere, quod interdum dissimiles pœnam, semperque animam à peccatis mundet, infundendo illi gratiam inherentem. Verum ut revertamur ad beneficium ipsi præstitum, quod nunquam esset ab eo deserenda, ita tamen, ut non penitus amitteret illum sanctum timorem; prorsus est admirabile, quod ipsi accidit in Julio, Anno sexcentesimo vigesimo nono, & ab eis sic deseribitur.

Affligebant me valde mei dolores, & soliti cruciatus: atque cum vehementer languerem, dixit mihi Dominus: Anima, es fatigata, veni mecum, & quiesces. Duxit me Divina Majestas ad cœlestem Jerusalymam, ac dixit: Quiesce hic, illa est tua patria, tua quies, & perpetuum tuum domicilium. Mani ibi, meoque modo sum fructu æternis illis bonis. Hoc evenit aliquando prius. Nuperim verò vidi Dominum cum comitatu multorum Angelorum, cui dixi: Mi Domine, magnopere desidero securè his vijs progredi, quibus me ducis, & non possum nisi importunè semper instare, ut mihi largiaris tuum lumen, ne errem. Tum Divina Majestas vocavit unum ex ijs Dominis Angelis, qui videbatur esse ex majoribus ac dignioribus, & porrigo ipso auream clavim, dixit: Accipe istam clavim, & trade huic creaturæ. Accipit illam Sanctus Angelus, veniensq; ad me, comitantibus illum multis alijs, dixit: Anima, accipe hanc clavim Divini gazophylacij, quia illud poteris aperire, ut inde sumas exoptatum lumen: quod eti tibi Deus jam dederit, vult ramen te pro tuo libitu ingredi, ut idem lumen accipias, perinde aci co careres. Haec proferebat cum singulari reverentia, tanquam debita Deo, cuius mandatum exequebatur. Et applicando clavim ad meum pectus, impressit eandem intra illud, ac imposuit, cumque mihi valedixisset revertebatur. Ego, tametsi essem vehementer turbata, illi dixi: Domine Angele ex-

pecta, noli abire: dic mihi, an taliter sim securè processura, & nullam in his vijs pœnula illusionem? Sanctus Angelus respondit, quod mihi alia dictum fuerat: Habe proximo, te bene procedere, quod non si caritura hoc sancto timore Dei; Divina Majestas te non permittet errare, quia te habet scriptam in libro vita. Ethoc dicto discessit, neque tum amplius Dominum vidi, qui me fuerat allocutus, aut Santos illos Angelos, qui ipsum fuerant comitati. Mea anima fuit repleta solatio. Benedictus sit Deus. Amen.

Quanquam preeditæ gratis sint admirabiles, uidetur tamen esse longe admirabiliora, quam ad idem propositum pertinenter est secuta, & qua falcem tenerius suavissimam Christi Domini viscera manifestat. Hec ipsi præstata sub finem Anni sexcentesimi, & pulcherrimis, & ita à Sancta Virgine recensuit.

Excitavit in me Deus potentissimum effectum, complectentem multos alios, quo inflammata & incensa dicebam hexatulum verba Divinæ Majestati, eaque saepe repetebam. Mi Deus, & unicum Bonum meum, tu es ultimus meus finis, mea hæreditas, & possessio æterna, mi Deus, & mea salus. Dum id agerem, abrupte me deruppe Dominus, uniendo me sibi, videbarque mihi quasi submersa in Divina Essentia; verum ita, ut, quemadmodum pilcis innatans mari, illas aquas quaeversum permeat; vel sicut avis, quando fertur per aërem, huc & illuc volitat, & interdum jam in sublimissimis arboribus, jam in altissimis turribus, jam alibi quiescit, quod à naturali suo ducitur instinctu, ita suo modo anima mea intra pelagus Divinæ illius Essentiae immorata fuerit modo huic modo alteri Divinæ perfectioni ipsius attributorū. In hac profunda ecclastim ansa diu, & postquam ad me redi, exaserbata in me vehementia, & flagrantissima desideria, quibus cōpellebar ad me conformandom in omnibus & per omnia Divinæ voluntati, ut neq; minima ipsi contraria accidamus in mea anima reperiatur. Licet autem haec desideria in illa, per Divinam misericordiam, semper quasi fixa periebent, una cum igne amoris erga magnum De-

igne amoris erga magnum DEUM & Dominum nostrum, nunc tamen, ut saepe alias, Divinus Spiritus sufflavit, & suscitavit grandem flammarum. Interea confveti mei timores invadabant mecum cor, petebantq; à DEO Domino nostro sanctum ipsius lumen. Tunc ejusdem Majestas mihi per amanter & blandè dixit: Anima mea, quid times? unde provenient tui timores? in his te ego relinquō, propter magnam securitatem, quam adfert animabus sanctus timor mei. Quia verò omnia mysteria, quæ in ipsis operor, & beneficia, quæ ijsdem confero, quando uniuntur mæ cruci, sunt tutissima, atque inæstimabiles pretij; ideo noli, Anima, mea nimium timere, & esto certa, in ijs rebus, quibus nunc distinxeris, semperq; distinxeris, dummodo nolis voluntate repudiare lumen, & sanctos affectus, quos tibi assidue concedo, hos timores semper duraturos, & que ex tuis operibus relaturam fructum, dum pro tui boni spiritus indicio id habebis, quod nullatenus deflebas ab ijs, quæ tibi dicentur à tuo Confessatio. Audiebam hæc divina verba cum magno meo solatio & satisfactione: nihilominus præsumpsī dicere: Domine & Deus mi, quamvis omnia firmiter credam, quæ mihi dicas, tamen, quia infinitè desidero, ut hæc affectus, quos mihi concedis, ad placendum tibi, & implendam in omnibus tuam sanctissimam voluntatem, non perclitentur in mea voluntate, quæ ex se est valde mutabilis, vellem eosdem à te tam sicmiter in ea insigi, ut sicuti in hoc mundo eæ scripturæ, que continent omnes requisitas clausulas, dicuntur esse firmæ & irrevocables, quin revocare possit contractū, qui se ijs obligavit, ita mea anima nequac retrocedere ab his intimis desideriis tua majoris gloriæ, quæ ipsi, pro tua misericordia, contulisti.

Audiens Dominus Majestatis mea ardenter desideria, quæ ipse in meo corde excitabat, eique tum suggerebat, quām benignissimè, & acsi delectaretur præbendo mihi solatium, respondit: Bene est, Anima, bene est. Plurimum mihi placet, quod cum tanto profers affectu: decerno, ut omnino tuæ petitioni satisfiat. Subito autem se mi-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

hi CHRISTUS JESUS, Dominus noster, quem videbam præsentem, exhibuit videndum in splendido & admirabili throno, regiā indutum veste. Habebat in suo sacratissimo capite diadema, & erat circumdatu ab innumeris Angelis, qui ipsi inserviebant ac deferebant honorem. Mox gravissimo sanctissimæ suæ manu gestu quasi quæpiam advocabat, vidique advenientem S. Joannem Apostolum & Evangelistam, qui fœse inclinando, post profundam Divino illi Domino exhibtam reverentiam, cœpit admirabilitet scribere id, quod ipsi dictabat. Absoluta scriptione se glorioſus Apostolus prostravit humi, coram codem magno Domino, tradiditque illi chartam subscribendam. Observavi autem eundem Apostolum, & duos Angelos, qui erant ex supremis, afflumbris in manus pulcherrimis luminibus, lacentibus instar stellarum, functos fuisse quām reverentissimè, tametsi eminus, munere velut facigerorum. Divina Majestas subsignavit scripturam, cuius tenor & expressa verba, aurcis exarata charæribus, unà cum forma subscriptionis, erant ad literam, prout sequuntur.

Ego JESUS CHRISTUS Filius DEI vivi, dico, me velle & annuere, ut omnes affectus, & vehementia desideria, quæ communio animæ hujus creaturæ, similique opera ijs conformia, perpetuò, & ad finem usque vitæ ipsius, in ea perseverent. Quapropter manu propriâ subscribo meum nomen.

Ego Rex Jesus Christus Filius Dei.

Subsignatum hoc scriptum Dominus reddidit sancto Joanni, mandando ipsi, ut id clauderet, ac deponeret in meo pectore. Sanctus accepit chartam ex manu illius summæ Majestatis cum magna reverentia, cāmque exosculando, & statim venit ad locum, in quo eram, tactoque suæ manu spiritualissimè & admirabilissimè pectore meo, acsi referaret quæpiam sacram lipsanothecam, illud aperuit, in eoque recondidit chartam, occludendo rursum, & relinquendo pectus, quale antea fuerat. Mea anima fuit summo repleta solatio, propter tam insuetum beneficium,

H

re

remansitque aliquamdiu in profundissimam abrepta ecstasim. Postquam autem ad me redij, vidi, neandum abivisse Divinam Christi Domini nostri Majestatem, qui me peramanter & assabilitet alloquendo, & impertiendo mihi suam sanctam benedictionem, dixit: Vale nunc, Anima, & quiesce in tuo DEO. Fui tenterim commota, & quodammodo fopita, quiescens in Domino. Ipse sit semper benedictus, propter omnia tua opera & misericordias. Amen.

Semper immensa Creatoris nostri & Domini liberalitas est profusa in donis, quam creatura in petendo. Haec Anima desiderare se obligare Deo, quasi scripto irrevocabili, o Deus se ipse eundem in finem irrevocabili scripto obstringit. Ita idem Dominus cum Noe, & omnibus nobis: quia dum non incumbet, ut nos ad servendum ipsi obligemus, ille, sicut ait sancti Patres, se obstruxit authenticâ sui arcus scripturâ, quem posuit in nubibus, quod nos non esset amplius diluvio perditus.

CAPUT XIV.

Agitur de aliis, praecedenti similibus, scripturis, quæ comprobant perfectionem, & spiritum hujus Virginis.

Eximia istius Virginis perfectio bene ex eo probatur, quod Deus ipse tam multum considerat, ut illi revellaret, eam esse confirmationem à se in gratia, quia confidebat, quod neque etiam tanta securitas sollicitam ejusdem circumscriptiōnem esset immutata, ut nihilominus impigrè semper studebat magis ac magis suo Domino placere. At tamen, cum sit prorsus specialis ac tenerimus modus, quo ipsam Deus predictā gratiā in antecedente visione est dignatus consolari, adferam alios ejusdem generis, ut, si non efficacius, majore saltē numero testimoniorum demonstretur, tum ardens illius desiderium perseverandi in bono, innovatōque fervore proficiendi in ubiore DEI gratia; tum etiam suavissima misericordia, quā se Divina Majestas ei id ipsum petenti in dies magis faventem exhibuit. Quod nunc exponam, evenit anno sexcentesimo vigesimo quinto, & refertur ab illa his verbis:

Impellentibus me vehementer affectibus, quibus anhelabam ad exequendum in omnibus rebus Divinum beneplacitum, adeò ut mea anima videretur consumi, & colligescere, atque ipsa etiam natura deficere, dixi Domino: Mi DEUS & Domine, per temetipsum & tuam infinitam bonitatem oro, imprime in me, & in meo corde, literis sanguine meo scriptis, quod

nunquam velim, aut consentiam, ut id minimum quid faciam, quo tametsi levissime, offendaris; quin immo tantum destrarem, quoad potero & scivero, ut te magis glorificem, nihilq; mihi placeat, quam major gloria tua. Hæc, & alia hujusmodi Domino DEO dicebam, quasi præ vehementia amoris non essem mei compesus, ipsique foli, tanquam unico mei desiderij centro, tota inhaererem. Dominus me audiebat, ostendendo sibi placere, quod me ita constitutam videret, dixitq; mihi cum suavissima Majestate. Fiat omnino, Anima, sicut dicis: Volo tibi hanc scripturam, & istam velut obligatoriam syngraphen, ad præstandum tibi id, quod à me petis, confidere, ut, quemadmodum simili occasione alias dixisti, me possis compellere ad standum præmissis, quæ quidem ego nunquam possum non servare. Hoc dicto intuitus est cum summa Majestate quendam Angelum ex principalissimis libi allistentibus, dixitq; : Angele mi, scribe, quod tibi dictabo. Sanctus Angelus continuo accepit ex manu alterius apparatum scriptorum, & quandam velut membranam candidissimam, atque scripsit, quod à Domino dictabatur. Quo peracto, porrexit, profundè se inclinando, calamum Divinæ Majestati, ut scripturam subfiguraret, id quod Dominus fecit. Sache da post ipsius & subscriptio est ad verbum hoc, quam apponit.